

VROUWEN VAN VECHTLUST

MARIËTTE MIDDELBEEK

Anna

*Een grote ontdekking zet Anna's
zorgeloze leven volledig op z'n kop...*

Mariëtte Middelbeek

Anna

Vrouwen van Vechtlust

INKIJK EXEMPLAAR

1819

*D*e bloemen in de tuin roken zoet en Anna van Thoringen bleef staan om te kijken naar de bijen die ijverig van de ene naar de andere bloem vlogen om de nectar op te zuigen. In deze tijd van het jaar was de bloementuin een van haar lievelingsplekken op het landgoed Vechtlust. Zoals zo vaak had ze ook nu haar schetsboek en palet meegenomen om te proberen de weelde van de bloemen vast te leggen op het papier. Hoeveel keer ze het ook had geprobeerd, nooit was ze helemaal tevreden. De kleuren moesten net een beetje anders, de lucht wat blauwer of juist minder blauw. De bijen lieten zich nooit helemaal goed vangen

door haar potlood. Mevrouw Groeningen, haar tekenlerares, had vaak genoeg gezegd dat ze talent had en dat de tekeningen en schilderijen die Anna van de tuin had gemaakt prachtig waren. Maar Anna bleef ernaar streven om de schoonheid van de werkelijkheid ook op het papier vast te leggen.

‘Goedemiddag, gravin.’ Anna had helemaal niet gemerkt dat een van de tuinmannen tussen de bloemen aan het werk was geweest en nu beleefd een buiging voor haar maakte.

‘Goedemiddag’, groette ze terug, terwijl ze probeerde zich een naam te herinneren, maar ze wist eigenlijk niet of ze hem ooit eerder had gezien. Het leek wel of er elke week nieuwe tuinmannen aan de slag gingen op het landgoed. Dat was misschien ook niet zo vreemd nu de zomer op zijn hoogtepunt was en Jacob, die als beheerder van het landgoed de scepter over de tuin zwaaide, zijn handen vol had aan het beheersen van het onkruid en het zorgen dat de bloemen, bomen en planten niet uitdroogden.

De jonge tuinman maakte zich snel uit de voeten om Anna niet te storen en Anna liet haar blik weer genietend over de vele bloemen gaan. Haar overgrootmoeder Victoria was degene die opdracht had gegeven voor de aanleg van deze bloemenzee en sindsdien was dit gedeelte van de tuin altijd zorgvuldig onderhouden. Anna’s eigen moeder Welmoed zag er ook streng op toe dat elk na jaar tijdig bloembollen werden geplant, zodat de aanblik

in het voorjaar en de zomer weer spectaculair was. Ook nu het half juli was. Bijna elke dag was Welmoed er wel te vinden en vrijwel al het bezoek werd meegenomen op een wandeling over het landgoed. Eerder was Anna nog weleens meegelopen met haar moeder en haar vele vriendinnen en kennissen, maar de laatste tijd bleef ze liever op een afstandje. Ze wist eigenlijk niet precies wanneer de verandering had ingezet, maar het leek wel of haar moeder in Anna's aanwezigheid nog maar één gespreksonderwerp met haar vriendinnen kon bedenken. En dat was het onderwerp dat Anna juist liever uit de weg ging. Het leek sinds haar achttiende verjaardag wel of Anna's eventuele huwelijk ieders gedachten beheerste, behalve die van haarzelf.

Anna keek naar de lucht. Ze was haar parasol vergeten en voelde nu de stralen van de zon op de blote huid van haar gezicht en haar armen. Zelf vond ze dat eigenlijk wel prettig, maar het betaamde een dame niet om haar huid door de zon te laten kleuren. Hoe vaak had ze haar moeder dat wel niet horen zeggen?

Anna boog zich voorover en snoof de heerlijke geur op van de dahlia's, de seringen en de pioenrozen, terwijl ze probeerde de bijen niet te storen in hun nuttige werk. Na een tijdje ging ze op het stenen bankje zitten en pakte haar schetsboek weer op. Ze had een idee hoe ze het roze van de pioenrozen op de juiste manier op het papier kon krijgen. Geconcentreerd ging ze aan de slag.

Een bij die per ongeluk op haar arm landde, deed Anna pas een hele tijd later opschrikken van haar tekenwerk. Voorzichtig bewoog ze de arm om het diertje op andere gedachten te brengen dan te proberen nectar op te zuigen uit wat alleen maar de geur van lavendelzeep was. Ze keek toe hoe het zoemend wegvloog. De zonnestralen hadden haar nu zo verwarmd dat ze zich loom voelde. Ze borg haar tekenspullen op en kwam overeind. Het was beter om een stukje te wandelen, voor ze straks nog in slaap zou vallen op het bankje, of zou verbranden in de zon. Ze had het plan gehad om na de bloementuin verder te wandelen naar de Chinese tuin en daarna naar de stallen om Morgenster, haar jonge merrie, gedag te zeggen. Maar nu realiseerde ze zich dat met dit mooie weer Morgenster waarschijnlijk helemaal niet op stal stond. Anna had niet aan Robert, de stalmeester, laten weten dat ze wilde gaan rijden, dus naar alle waarschijnlijkheid had hij Morgenster met de andere paarden naar de wei gebracht. Net toen Anna overwoog om haar wandeling uit te breiden met de route naar de weilanden, hoorde ze een bekende stem haar naam roepen.

‘Anna!’ Welmoed van Thoringen, Anna’s moeder, stond op het bordes en overzag vanaf daar de tuin. Toen ze Anna in de bloementuin in het oog kreeg, tilde ze haar rokken op en daalde haastig de trap af. ‘Ah, daar ben je!’

Anna keek op. ‘Wat is er, mama?’

Haar moeder hijgde een beetje toen ze Anna bereikte. Op haar gezicht was opwinding te lezen. ‘Waarom

ben je nog niet bezig je om te kleden?’ Welmoeds stem schoot omhoog. ‘Je weet dat de Bentincks vanavond komen dineren. Marie staat al klaar om je te assisteren.’

Anna keek haar moeder aan. Ze wist inderdaad van het bezoek, maar ze voelde geen enkele noodzaak om meer dan twee uur van tevoren al haar knellende korset en chique avondjurk aan te trekken. Eigenlijk moest ze toegeven dat ze liever helemaal niet aan tafel zou verschijnen vanavond. ‘Waarom moet ik me nu al omkleden?’

‘Dat weet je wel.’ Welmoed gaf haar dochter een paar zachte klopjes op haar schouder. ‘Omdat je er vanavond onberispelijk uit moet zien. Simon graaf Bentinck zal er ook bij zijn en je weet dat hij bij je vader al duidelijk heeft gemaakt dat je zijn interesse hebt. O Anna...’ Haar moeder greep haar nu bij beide schouders en keek haar indringend aan. ‘Ik weet zeker dat hij je een aanzoek gaat doen! Misschien niet vanavond al, maar vast heel snel. Kom, kom.’ Ze liet Anna’s schouders los en pakte in plaats daarvan de hand van haar dochter. Anna had geen andere keus dan zich door haar moeder te laten meevoeren naar binnen.

Onwillig liep ze de trappen van het bordes op. ‘Hij is onaangenaam’, klaagde ze tegen de rug van haar moeder, die met kwieke passen voor haar uit liep. ‘Zo dol op zichzelf.’

‘Ach, welnee.’ Haar moeder draaide zich vluchtig om voor ze Anna meetrok naar binnen, waar het beduidend

koeler was dan buiten. Hun voetstappen op het marmer weerkaatsten in de grote hal van het landhuis. Een dienstmeisje sprong snel aan de kant toen Welmoed haar met grote vaart bijna omverliep. Anna zond een verontschuldigende blik, maar het meisje maakte een reverentie en hield haar ogen op de grond gericht. Welmoed zag het niet en beende verder. 'Marie zal je helpen je klaar te maken voor vanavond', zei ze. 'Liesje moet het echt nog beter leren.'

Er is niets mis met hoe Liesje het doet, wilde Anna zeggen, maar ze hield haar woorden voor zich. Het diner met de familie Bentinck was zo belangrijk voor haar moeder dat Anna beter wist dan te protesteren tegen het inschakelen van Welmoeds eigen kamenierster in plaats van Anna's dienstmeisje Liesje.

Ze liepen de trap op en Welmoed nam Anna mee naar haar eigen vertrekken in plaats van naar Anna's kamer. Door het grote raam wierp Anna een verlangende blik naar buiten. Daar stroomde het water van de Vecht, dat het op deze warme dag ook rustig aan leek te doen. Daar wierpen de oude eiken die Vechtlust omzoomden prettige, verkoelende schaduwen over het park rondom de villa. Daar zou ze de middag kunnen doorbrengen in een serene rust, terwijl de dag langzaam overging in de avond en het licht van wit veranderde in het prachtige goud dat bij een zomeravond hoorde. Ze zou haar tekenspullen kunnen meenemen en proberen het licht te vangen in kleuren die ze met haar verf kon maken, al wist ze niet

of ze precies de juiste tint goud zou kunnen mengen. Misschien kon ze verf gebruiken en...

‘Marie!’ Welmoeds stem maakte een einde aan Anna’s gedachten. Zodra ze de slaapvertrekken van haar moeder bereikten – naast de slaapkamer was er ook een kabinet met daarin een wastafel, bad en kleerkast, en een zitkamer die nooit werd gebruikt – riep Welmoed haar kamenierster. Het vriendelijke, ronde gezicht van Marie zag er vandaag wat rood en verhit uit, stelde Anna vast toen ze vrijwel onmiddellijk opdook. ‘Ja, mevrouw Van Thoringen?’

‘Staat het bad klaar? Het is belangrijk dat er rozenwater en rozenzeep wordt gebruikt en daarna...’ Haar moeder kneep haar ogen samen en keek Anna taxerend aan. ‘De smaragdgroene jurk’, besloot ze toen. ‘Anna moet vanavond bovendien de oorbellen met robijnen en het collier met groen saffier uit mijn eigen collectie dragen.’

Marie knikte gediensig. ‘En haar haar, mevrouw?’

‘Opgestoken’, zei Welmoed beslist. ‘Gebruik maar de haarspelden met robijn die passen bij de oorbellen.’ Ze keek haar kamenierster aan. ‘Ik bedoel de spelden die van de oude mevrouw Van Thoringen zijn geweest. Zij droeg ze toen ze haar debuut maakte.’

‘Dan brengen ze vast geluk, mevrouw.’

Welmoed glimlachte tevreden. ‘Dat denk ik ook.’

‘Heb ik ook nog wat in te brengen?’ vroeg Anna, maar iedereen negeerde haar. Anna wist zelf ook wel dat de vraag louter retorisch kon worden opgevat. Het diner

van vanavond was voor haar moeder – en haar vader – te belangrijk om Anna's verschijning aan haarzelf over te laten.

Marie ging aan de slag om Anna uit haar lichtpaarse zomerjurk te helpen. Welmoed keek toe en leek niet van plan het maken van Anna's toilet geheel aan het personeel over te laten. Anna werkte onwillig mee, terwijl in haar hoofd telkens dingen opkwamen die ze tegen haar moeder wilde zeggen.

Dat Simon graaf Bentinck een ongelooflijke kwal was, bijvoorbeeld. Dat hij rondliep alsof hij hoogstpersoonlijk de volledige ridderstand in ere hield, terwijl ridders allang tot het verleden behoorden, en zijn familie bovendien nooit tot de ridderstand had behoord. Dat alles aan hem uitstraalde dat hij zo blij was met zichzelf, dat Anna er gewoon onpasselijk van werd. De manier waarop hij sprak over de handel van zijn vader, de landhuizen die zijn familie bezat, het leven in Amsterdam dat volgens hem zo ver voorliep op de rest van het land – Anna moest er niet aan denken om elke dag van haar leven in zijn gezelschap door te brengen. Ze voelde zoveel weersin dat die als een golf van paniek door haar lichaam leek te trekken en het liefst wilde ze gillen dat ze niet met hem wilde trouwen, maar ze hield haar mond. Met zoveel personeel erbij zou ze haar gedachten niet met haar moeder kunnen delen. Bovendien wist ze dat ze tegen dovemansoren praatte, haar ouders hadden allang hun fiat gegeven aan het huwelijk. Mocht het aanzoek er

komen, dan zou het akkoord slechts nog een formaliteit zijn.

En heb ik er dan zelf niets over te zeggen? Anna hoorde zichzelf die vraag nog stellen aan haar moeder. Dat was iets meer dan een jaar geleden, rond haar zeventiende verjaardag, toen Anna steeds duidelijker begon te begrijpen hoe de huwelijken in hun kringen werden vastgelegd. Niet lang daarna zou ze haar debuut maken en haar ouders hadden al een aantal potentiële kandidaten in het vizier. Natuurlijk had Anna geweten dat ze voor een huwelijk de toestemming van haar ouders nodig had, maar tot een paar weken geleden had ze zich nooit beziggehouden met de vraag wat er zou gebeuren als haar ouders die toestemming gaven zonder dat ze daar zelf blij mee was. Pas na een gesprek met haar vriendinnen, de tweeling Carolina en Theresa Hoogherhof, had ze begrepen dat na de toestemming het huwelijk doorging, ook al vond Anna de kandidaat in kwestie een vreselijke figuur.

‘Wij geven ons akkoord niet aan een huwelijk met een ongeschikte jongeman’, was Welmoeds reactie geweest en in haar blik had Anna zoveel geruststelling gezien dat ze er daarna van uit was gegaan dat wanneer ze niet met de kandidaat wilde trouwen, het huwelijk er ook niet zou komen.

Dat bleek een misvatting. ‘Om de geschiktheid van een kandidaat te kunnen bepalen, is levenservaring nodig’, had haar vader gezegd in een van de zeer zeldzame

gesprekken met hem waarin het onderwerp ter sprake was gekomen. ‘Zo’n belangrijke beslissing kan niet aan een meisje worden overgelaten.’

‘Ik ben al zeventien’, had Anna gebromd. En inmiddels was ze achttien. Misschien had ze niet de levenservaring van haar ouders, ze was heel wel in staat om te bepalen of ze iemand mocht of niet. En de jonge graaf Bentinck, die mocht ze niet.

Maar in de ogen van haar ouders was hij meer dan geschikt. En dus keek Anna nu met lede ogen toe hoe twee dienstmeisjes emmers badwater aanvoerden, dat in de keuken boven het vuur was verwarmd. Hoe alles in stelling werd gebracht om ervoor te zorgen dat zij vanavond een onberispelijke verschijning zou vormen. Hoe dankzij de uitmuntende voorbereiding de jonge graaf haar nog liever zou willen dan hij al deed. Haar ouders zouden overlopen van enthousiasme.

Na een tijdje kwam Marie naar haar toe. ‘Uw bad is klaar, juffrouw Van Thoringen.’

Anna liep met haar mee, liet zich uit haar onderjurk helpen en zakte weg in het warme badwater. Haar moeder verdween uiteindelijk toch, waarschijnlijk om in de eetzaal de werkzaamheden van het personeel te controleren. Anna voelde zich onbehaaglijk in bad. Het water was warm, veel te warm voor deze zomerdag. Het geurde, precies volgens haar moeders opdracht, naar rozen, en de zeep die Marie gebruikte om haar mee te wassen, deed daar nog een schepje bovenop.

Anna wachtte tot Marie klaar was met het wassen van haar haren en stapte daarna uit bad om zich in haar ondergoed en onderrok te laten helpen. Ook Liesje was opgedoken en hielp Marie bij het klaarleggen van Anna's avondjurk. Met een vreemd gevoel bedacht Anna dat de beide dienstmeisjes huizenhoog zouden opkijken tegen een huwelijk met een graaf, dat zoiets voor hen nooit weggelegd zou zijn. Op een rare manier voelde ze jaloezie omdat de kans zeer groot was dat Marie en Liesje nooit zouden trouwen en hun leven voor altijd in dienst zouden stellen van de familie Van Thoringen.

Anna durfde amper de gedachte toe te laten dat niet trouwen zoveel beter was dan je leven doorbrengen met een man voor wie je op alle mogelijke manieren afkeer voelde.

Ongetrouwd blijven gold in adellijke kringen nu eenmaal als een grote zonde. Anna had vier, misschien vijf jaar om een echtgenoot te vinden, daarna zouden haar kansen drastisch afnemen en zou ze als oude vrijster te boek komen te staan. Ze wist dat ze haar ouders zou teleurstellen als dat scenario werkelijkheid werd. Ze wist ook dat dat niet aan de orde was, omdat haar ouders alles op alles zouden zetten om binnen die tijd een huwelijkskandidaat voor haar te vinden.

'Gravin?' De stem van Marie haalde Anna uit haar gedachten. De kamenierster hield het korset omhoog dat Anna onder de avondjurk moest dragen. Anna knikte en ging staan, zodat Marie het korset kon rijgen. Het was

veel strakker dan wat ze gewend was overdag te dragen. Anna zou vanavond de taille van een wesp hebben, en moeite met ademen. Marie had genade met haar, dat merkte ze wel, maar toch klemde het keurslijf zich om haar taille.

‘Is het goed zo, juffrouw?’ vroeg de kamenierster en hoewel Anna het ding het liefst meteen weer uittrok, knikte ze.

‘Dank je wel, Marie.’

Marie en Liesje haalden met de grootst mogelijke voorzichtigheid de avondjurk van zijn hanger en hielpen Anna erin. De zijdezachte, ruisende stof omsloot haar slanke lichaam als een tweede huid en de prachtige jurk deed Anna bijna vergeten dat ze niet bepaald uitkeek naar wat deze avond zou brengen. De diepgroene kleur deed haar bruine ogen extra uitkomen en accentueerde haar lelieblanke huid. De zon had haar enkele kleine onvermijdelijke sproetjes gegeven, maar die ontsierden haar verder smetteloze gezicht niet. De warmte van het bad had Anna blosjes bezorgd en haar lippen leken roder en voller dan anders. Ze knipperde een paar keer. De jurk liet haar hals en een klein stukje van haar décolleté vrij en Anna wist dat wanneer ze vanavond in ander gezelschap had verkeerd, ze had kunnen genieten van het effect van haar prachtige jurk op de gasten. Nu wilde ze dat ze een model droeg dat veel hoger sloot.

Ze ging aan de kaptafel van haar moeder zitten. Haar kastanjebruine haar viel dik en golvend over haar

schouders. Marie begon het op te steken en elke keer verdween er in haar vaardige vingers een lok die werd vastgezet met spelden. Met het opsteken van haar haar leek Anna's gezicht smaller te worden. Haar kin werd wat spits, haar jukbeenderen staken meer naar voren. Anna ontmoette haar eigen blik en zag de gele spikkeltjes in het hart van haar ogen. Een gravin met gouden ogen, noemde haar vader haar weleens toen ze kleiner was, en dan was Anna bijna uit elkaar geklapt van trots.

Ze keek naar de kleine klok die op de kaptafel van haar moeder stond. Het bad- en aankleedritueel duurde nu al eindeloos en het zag er niet naar uit dat het snel voorbij zou zijn. De diners op Vechtlust begonnen altijd om zeven uur, dus ze had nog iets meer dan een uur de tijd om zich voor te bereiden op de komst van Simon graaf Bentinck en zijn familie.

Anna ontmoette opnieuw haar eigen blik in de spiegel. Alleen al de gedachte aan vanavond maakte het goud in haar ogen doffer. Hoe moest het dan zijn als ze werd gedwongen haar toekomst met hem te delen?

'Ze zijn er!' Welmoed van Thoringen rekte haar nek om langs Marius van Kampen, de butler die klaarstond om de gasten te ontvangen, het rijtuig van de Bentincks te zien aankomen. Anna hoorde het gesnuif van de paarden en de wielen die knarsend tot stilstand kwamen. Ze volgde de blik van haar moeder en zag een zwarte vigilante met twee voskleurige paarden ervoor. Op de bok zat de

koetsier, die, zodra de paarden helemaal stilstonden, op de grond sprong om de deur van het rijtuig te openen.

Het liefst was Anna als een klein kind weggedoken achter haar moeder. Vroeger, als er bezoek kwam, had ze zich maar al te graag verstopt in de hal. Dan gluurde ze naar hoe er weer een graaf, ridder of baron binnenkwam en keek ze haar ogen uit bij de mooie avondjaponnen van hun echtgenotes. Nu zou ze willen dat ze opnieuw kon wegduiken in een nis of achter een canapé tot ze door haar kindermisje subiet naar de kinderkamer werd gestuurd. O, wat verlangde ze naar de tijd dat het haar niet eens was toegestaan om aan tafel te zitten bij de diners van de volwassenen.

Gestoken in een rokkostuum met een zwart jasje en een witte das stapte eerst de oude graaf uit. Hij zette zijn hoed recht en keek om naar de koets, waaruit nu zijn echtgenote Adele gravin Bentinck naar buiten kwam. Zij droeg een poederroze avondjurk die prachtig kleurde bij haar grijsblonde, opgestoken haar en handschoenen van wit parelmoer. Voor even vergat Anna haar weerzin tegen deze avond omdat ze helemaal door de verschijning van de gravin in beslag werd genomen. Adele Bentinck legde haar hand in de hulpvaardig uitgestoken hand van de koetsier en verliet gracieus het rijtuig. Daarna haakte ze haar arm door die van haar man en samen beklommen ze de trap naar het bordes, waar Anna's vader de graaf begroette met een handdruk en de gravin met een lichte handkus.

De graaf en de gravin hadden drie kinderen, maar vanavond hadden ze alleen hun oudste zoon en dochter meegenomen. Hun jongste zoon Roelof was thuis achtergebleven. Eerst stapte Eleonore uit, een exacte kopie van haar moeder, gestoken in een lichtblauwe jurk. Als laatste verliet Simon Bentinck het rijtuig. Soepel sprong hij op de grond en bood zijn zusje zijn arm aan. Gezamenlijk liepen ze de trap op. Anna monsterde hem, zijn zelfverzekerde bewegingen, de lach waarmee hij haar vader begroette. O ja, hij was ontegenzeggelijk knap, maar zijn gezicht straalde precies die arrogantie uit die haar elke keer weer de rillingen bezorgde. Simon graaf Bentinck was een grote vangst op de huwelijksmarkt en helaas wist hij dat zelf ook maar al te goed.

Anna en haar moeder stonden in de hal klaar om hun gasten te ontvangen. Het gezelschap bewoog zich nu in hun richting. ‘Rechttop staan’, zei haar moeder zacht en ze legde even haar hand op Anna’s onderrug. Anna perste er een glimlachje uit. Alsof ze met het strak ingesnoerde korset een andere keuze had.

‘Gravin, wat ziet u er vandaag weer stralend uit’, zei Johan Bentinck met een royale lach, waarna hij vooroverboog en Welmoed een handkus gaf waarbij zijn lippen haar hand volgens de regels van het fatsoen uiteraad niet raakten. ‘Uw uitnodiging was zeer vriendelijk.’

‘Het genoegen is aan onze kant, graaf Bentinck’, antwoordde haar moeder met een alleraardigste glimlach. ‘We zijn vereerd dat u de uitnodiging hebt aangenomen.’

De graaf had zijn aandacht intussen naar Anna verplaatst. ‘Gravin Anna’, zei hij, duidelijk gecharmeerd van haar voorkomen. ‘We zijn verheugd dat u ons vanavond vereert met uw aanwezigheid.’ Ook bij haar boog hij en gaf haar een handkus. Daarna keek hij haar aan met een blik in zijn ogen die Anna het best als guitig kon omschrijven. ‘Waarbij ik moet opmerken dat dat in het bijzonder geldt voor mijn zoon.’

‘Dat is erg vriendelijk van u, graaf Bentinck’, zei Anna beleefd. ‘Zijn en uw aanwezigheid vormen een grote eer voor ons.’

De graaf liep door en Anna begroette zowel de gravin als haar dochter met twee luchtkussen. Daarna was het de beurt aan de jonge graaf, die eerst nog even bezig was haar moeder in te pakken met zijn charmes. Anna moest moeite doen om niet haar wenkbrauw op te trekken als een blijk van het sarcasme dat ze vanbinnen voelde, maar ze wist wel beter dan uiting te geven aan dat gevoel. Haar moeder zou haar om minder vermoorden.

‘Gravin Anna.’ Simon Bentinck had zijn aandacht nu op haar gericht. Hij boog voorover en gaf haar een handkus die anders voelde dan die van zijn vader. Simon Bentinck hield haar hand langer vast en terwijl zijn lippen haar huid licht raakten, keek hij haar recht aan. Het zelfvertrouwen gutste uit die blik en uit zijn hele houding. ‘Wat een genoegen om u te treffen.’

Anna dacht dat ze het zou besterven van de warmte

en de aanwezigheid van die vreselijke kwal. ‘Insgelijks, graaf Bentinck’, wist ze echter uit te brengen.

‘Mogen we u ontvangen in de salon?’

Anna trok vlug haar hand terug en dankte haar vader in stilte voor de sublieme timing van zijn uitnodiging. Achter haar ouders en de graaf en gravin aan liep ze de ontvangstkamer in. Simon en Eleonore sloten de rij.

In de salon wemelde het van het personeel. Blijkbaar had haar moeder iedereen die aanwezig was, opgedragen om af en aan te lopen met waaiers en drankjes. Jeanne, die sinds enkele jaren de huisdame was nadat ze eerder de kamenierster van Welmoed was geweest, liep rond om de ontvangst van de gasten in goede banen te leiden. Marius haalde met zijn witte handschoen een stofje van het dressoir. Anna vroeg zich af of haar ouders door het vertoon van personeel wilden benadrukken dat het de familie Van Thoringen voor de wind ging. Ze wist ook wel dat de graaf en gravin vatbaar waren voor een dergelijke invloed. En hoewel Simon als man meer vrijheid had bij het kiezen van een huwelijkspartner dan Anna als vrouw, was de invloed van zijn ouders niet te onderschatten. Als de hoogte van de bruidsschat graaf en gravin Bentinck niet kon bekoren, zou een huwelijk hoe dan ook niet bespreekbaar zijn.

Jammer genoeg wist ze dat het met die bruidsschat wel goed zat. Anna kende het verhaal over hoe de adelstand het aan het begin van de eeuw lastig had gehad toen deze

ten tijde van de Bataafse Republiek niet langer over de oude privileges kon beschikken. Uitsluitend oude adel had de titel kunnen behouden, en tot die groep behoorde de familie Van Thoringen. Diverse families waren in de problemen gekomen en Victor van Thoringen had kapitaal vrijgemaakt om grond op te kopen van landgoederen die het geld konden gebruiken. Na de oprichting van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden vijf jaar eerder was de adel weliswaar flink in omvang toegenomen, maar toen had Victor van Thoringen zijn bezit al zo ver uitgebreid, dat hij momenteel gold als een van de rijkste graven binnen het koninkrijk. Al had hij, zo wist Anna, zijn meerdere te erkennen in Johan graaf Bentinck. Maar beiden zagen het belang ervan in om de band tussen de families middels een huwelijk tussen Anna en Simon te versterken. Anna kon bijna niet geloven dat haar leven bepaald zou worden door de handelsbelangen van haar vader, ook al wist ze dat dit al honderden jaren de gebruikelijke manier van doen was. Maar als ze...

‘... nietwaar, juffrouw Van Thoringen?’

Met een schok kwam Anna uit haar gedachten. Ze keek met grote ogen op, recht in het gezicht van Simon Bentinck. Hij zat op de fauteuil links van de canapé waar Anna had plaatsgenomen, en was blijkbaar met haar in een gesprek verwickeld waar ze zelf niets van wist. Ze trok haar lippen in een glimlach en hoopte dat in haar ogen niet te lezen was dat ze geen idee had welke vraag

hij had gesteld. Of waar ze daadwerkelijk met haar gedachten was geweest.

‘O absoluut, graaf Bentinck.’

‘En ik neem aan dat dat voor uzelf ook geldt.’

Anna deed haar mond open, maar sloot hem na een paar seconden weer. Vaag realiseerde ze zich dat ze de aanblik moest bieden van een vis die per ongeluk op het droge was beland. Ze zou het liefst opnieuw instemmend knikken, maar daarmee kon ze zichzelf natuurlijk net zo goed belachelijk maken. Ze moest toch leren om haar aandacht bij het gezelschap te houden in plaats van haar gedachten ongegeneerd te laten afdwalen, hoe oninteressant dat gezelschap ook was.

Gelukkig werd ze gered door Jeanne, die kristallen glazen uitserveerde met de Franse wijn die haar vader speciaal voor de gelegenheid uit de wijnkelder had laten halen. Anna maakte dankbaar gebruik van de afleiding en nadat de glazen waren neergezet, veinsde ze vergeetachtigheid.

‘Ik bewonderde de prachtige schilderijen’, hielp de jonge graaf haar herinneren. ‘En zei dat uw voorouders een sublieme smaak gehad moesten hebben.’

‘O ja. Ja, zeker.’ Met enige opluchting keek Anna rond in de salon. Kunst was gelukkig een onderwerp dat haar interesse had. Prominent aan de muur hing, tussen twee hoge ramen in, een prachtig schilderij van Vechtlust. Het was honderd jaar geleden geschilderd op een moment dat qua weersomstandigheden deed denken aan

vandaag. Het huis lag te glanzen in de zon en de details van de villa en de tuin waren zo mooi weergegeven, dat Anna nooit genoeg kreeg van het werk.

‘Ik zie het’, knikte Simon Bentinck, toen Anna haar enthousiasme voor het werk deelde. ‘Het is erg mooi.’

‘Of neem het doek dat daar hangt’, zei ze, terwijl ze zich omdraaide naar de bank om het schilderij op de muur naast de deur aan te wijzen. Het liet een ontvangst zien in een salon die wel iets weg had van de ruimte waarin ze zich nu bevonden, en waar vier voorname personen het glas hieven. ‘Het is geschilderd door Gerrit Zegelaar’, vertelde Anna. ‘Hij werd hier niet zo ver vandaan geboren, in Loenen. Mijn overgrootouders hebben het doek aangeschaft en sindsdien hangt het al in onze salon. De schilder is het hoogstpersoonlijk nog komen bewonderen voor hij stierf. Dit werk is trouwens ook een van mijn favorieten.’ Ze draaide zich terug en wees naar een schilderij van een landschap in de middagzon. Altijd wanneer ze ernaar keek, werd Anna gegrepen door de realistische stijl en de warme, gouden kleuren. ‘Ik wilde dat ik de schilder destijds ook had ontmoet, maar helaas was ik nog niet eens geboren’, besloot ze met een zucht.

‘Erg indrukwekkend’, zei Simon. Anna kreeg niet de indruk dat hij bijzonder goed naar haar had geluisterd. In plaats daarvan dwaalde zijn blik niet alleen door de ruimte, maar ook langs de stof van haar jurk naar beneden, en weer omhoog.